

Magtárlap

2004.07.31. Szombat
X.szám

”Aszongya a székely a fiának...”

Nem, nem egy vicc következik, Fekete Pál faszobrász kisplasztikáiról lesz szó, amelyek legalább olyan humorosak, mint egy székelyes vicc. Kicsiny taliándörögdi kiállítás az övé, ajánlatos mindenkinek, aki egy kedves, megmosolyogtató élményt szeretne átélni.

Hát a' úgy volt, fiam, hogy e' mentem a faragóho', és megnéztem a szobraikat. Tudod, ilyen kicsik. Fából vannak, szépek. Tudod, ott voltam abba' a' iskolába'. Dörögdön. És olyan kis szobrok

voltak, olyanok voltak, mint mi, csak kicsik, meg fából. Az egyik tisztára úgy nézett ki, mint nagyapád, bezony. Mint nagyapád, miko' mesélt és közbe' együtt szalonnáztunk. Aztán voltak ám más darabok is. A' egyiktől jól meg is ijedtem, mer' tisztára úgy nézett ki, mint a' én öregapám, mer' olyan nagy szakálla meg orra volt, mint neki.

Hát osztán volt még olyan is, amiko' veszekszünk az asszonnyal. Hát osztán ott neki volt igaza, a szobron, de azé' igazából, nekem szokott, vagyis sokszo', jól van, tudom, fiam, tudom. De azé' nem úgy van a'.

Hát oszt' volt még

más is. Volt

még ott a' öreg Józsi a felcserné'. Ott volt a felcser is, meg a' egész falu. Ott volt még a favágó is, a szekérel. Meg a favágóné is, a' is a szekérel, oszt' ott volt még a szép Rozi, a pásztor lánya, a szomszéd faluból, a kis kö-tény-ké-jé-ben, na a' nagyon szép volt. A' igazából is nagyon szép. Volt ottan Rozi kötényke nélkül is ám, na, a' még szebb volt. Én neki igazából sokat

udvaroltam ám! Csak az öreg pásztor – az is ott volt egyébként fából – nem engedte, mindig úgy kellett titokba' elmennem hozzá, aztán miko' megtudta mégis, mer' kiderült, csak akko' jöttem át ebbe a faluba, oszt' megösmertem anyádat, de a' má' egy másik történet, amibe nem akarok belekezdeni. Ott van ám az is fából.

Meg köll mindet nézni. Ott van a kis Julis is, akire én tudom, ho' szemet vet-tél, meg ott van-nak a test-vérid is. Ottan vagy ám Te is, fiam, ottan, bezony.

Éneklő politikusok?

Politikusok. Igen, sokak számára nem kellemes „faj”. Ha valami nincs rendben, őket szidjuk. Talán jogosan. De ők is emberek, nekik is lehet másik oldaluk.

Kapocson a katolikus

templomban mutatta be a Parlamenti Kórus szenzációs előadását. A műsoron telt ház volt, aki fél órával előbb jött, annak is csak éppen hogy jutott egy kis hely. Vajon miért ez a sokaság? Mi olyan érdekes benne? A különlegesség csak az,

hogy az előadók maguk a POLITIKUSOK voltak. Persze nem az összes, nem mindenki rendelkezik nagy éneklési tehetséggel. De miért olyan furcsa ez? Részemről én nem vagyok oda a politikáért, nem értek hozzá, és egyáltalán nem is érdekel. De a felnőttek többségét már annál jobban. Vagy csak jót akartak röhögni? Mert szerintük a politikusok az országgal nem törődnek, minden csak miattuk van (a magam véleményét inkább hanyagolom). De csalódniuk kellett, mert meggyőződésem szerint igen nagyot arattak. Nem is gondoltam volna, hogy ekkora lesz a felhajtás!

Mind a négy frakcióból akadtak vállalkozók egészen

1996-tól. Jobb- és baloldal. Hogy férnek össze? Hogy nem alakult ki parlamenti vita? A Völgyhagyomány miatt. Egy kis időre békekesség uralkodik (de aztán folytatódik minden?). És látszólag tényleg harmónia honolt, az éneklés közben nem történt semmi affér. Inkább mintha egy óriási boldog család lett volna, akik minden évben így ünneplik a karácsonyt. Mindannyian

egy Szená-torok feliratú pólót viseltek, amelyen az Országház is fel volt tüntetve. Egyházi énekeket mutattak be, de akadt egy pár kivétel, amelyeket a világzenéből válogattak. De ehhez a katolikus pap beleegyezése kellett, hiszen Isten házában voltak. A plébános örömmel „aláírta”. Egyébként ő nem tudott jelen lenni, mert az Ősök Házában akadt egy kis dolga.

A dalokat zongora

kísérte. A karmester konferálta fel, közben egy-két vicces mondatot is belefűzött a politikusokkal kapcsolatban. Például: a zenéjüket jobban szereti a közönség, mint magukat a politikusokat.

És milyen igaz. Ez a többség véleménye, mert nem mindenki ért egyet a cselekedeteikkel. De most talán kellemeset csalódhattak bennük, mert elkápráztattak minket gyönyörű hangjukkal.

Egyedi technika

A mai napon Szurdi Éva keramikus műhelyébe látogattam el. Kapolcson már annyian voltak, hogy egy tűt sem lehetett leejteni. Lehetett vagy tíz óra. A műhely vagy galéria, ha úgy tetszik, nem volt nyitva. Kint várakoztam, közben párszor elment mellettem a híres keramikus, akit hiába próbáltam elkapni egy szóra, csak rohant tovább. Márta István is fel-feltűnt. Ekkor szólt nekem egy lány, hogy jöjjenek vissza úgy tíz perc múlva.

A kapolcsi keramikus műhely ezerkilencszázkilencvenki lenc óta létezik. Alapítója a már említett Szurdi Éva. Művészetükkel szeretnék követni az ezernyolcszázad évek végén élő nagy mestereket, akikhez úgymond hozzáadnak egy kis modernitást. Szurdi Éva nevéhez kapcsolódik még az úgynevezett Kézművesek Völgye, ahol az ország híres keramikusai, műhelyei, iskolái találkoznak. Ezt is, mint a Művészetek Völgyét, valamikor nyáron tartják.

A kapolcsi keramikus műhely munkái sajnos nem mondtak nekem semmi újat. Valószínűleg azért, mert technikájukat sokan másolják, és így a kedves látogató egyes darabokkal már lehet, hogy találkozott valamely

zsibvásáron, vagy akár itt is több pavilonnál.

A tárgyak, szobrok, kancsók, mécesstartók, köcsögök, mézescsuprok körülbelül úgy néznek ki, mintha össze lennének törve, mintha apró darabokból lennének összeállítva, ragasztva.

Formailag viszont tényleg a több mint száz évvel ezelőtti kerámiatárgyakra hasonlítanak.

Szépek. A színek felkeltik érdeklődésünk, és ez az a dolog, amit a másolatok, utánezatok nem tudnak visszaadni.

A prospektusok szerint itt látható a híres kerámiamező, mely csodaszép és nagysága lenyűgöző. Nagyon vártam, hogy mikor pillanthatom meg ezt az... objektumot.

Reménykedtem.

De hiába, nem találtam. Ott álltam bent a hűvös teremben, és egy elveszett rétet kerestem.

A halász meg a felesége

Ki ne ismerné A halász meg a felesége című mesét, aminek szereplője egy harcsa, na meg a halász, aki kifogja szerencsétlen halat a tóból. A történet hasonló az Öreg halász és az aranyhal sztorijához, de azért, de azért megfigyelhetők benne apró eltérések. megfigyelhetők benne apró eltérések.

A Malomsziget igazi gyerekparadicsom. A kicsik talán itt találhatják meg maguknak a legmegfelelőbb programot, hisz minden megvan egy helyen ahhoz, hogy az összes lurkó jól érezze magát. Lehet pörögni kis körhintában és plüssnyuszik találhatóak minden mennyiségben a standokon. Tehát egy nap erejéig érdemes kilátogatni gyermekünkkel a

Malomszigetre.

Az előadásokról persze már beszélnem sem kell, mert bizony ezek a programok mindennaposak attól függetlenül, hogy milyen az idő. Én is ellátogattam egy ilyen műsorra, bár már igencsak kinőttem a mesék világából.

A Figurina Animációs Műhely fellépését tekintettem meg. A nagy forgatagban elég nehéz volt odatalálni a színpadhoz, de szer-

encsére a gyerekek odavezettek tudtukon kívül. Mire megtaláltam a műsor színlhelyét, már benépesült a nézőtér. A legnagyobb számban kicsik fordultak elő a tömegben, őket követte a felnőtt nézősereg. Min-

den kicsi meredten várta az Animációs Műhely előadását, a szülők pedig eközben beszélgettek. Aztán következett a meglepetés, elindult a műsor. Egy középkorú férfi jött fel a színpadra dobfelszerelésével, majd őt követte egy fiatalabb ifjú. Beálltak egy fekete ponyva alá és elkezdtek zenélni, majd indult a mese.

Halászként egy pici figura funkcionált, a bábjáték helyszíne pedig az egyik dob belsejében volt. A történet persze mindenkinek ismerős. A halász kifog egy csukát, ami arra kéri, hogy dobja vissza és cserébe teljesíti három kívánságát. A férfi ezután hazavitte „csukáját” feleségének, aki mindenféle javat kívánt felhalmozni a csodahal segítségével. Végül kapzsisága elnyerte méltó büntetését.

Az előadás hatalmas tapsot kapott, bár a kicsiken látszott a csalódottság. Szerintem ők nem egy zenés mini bábjátékot vártak, de azért udvariasan ők is tapsoltak. A szülők viszont nagyon élvezték az egész felhajtást, jobban, mint saját csemetéik.

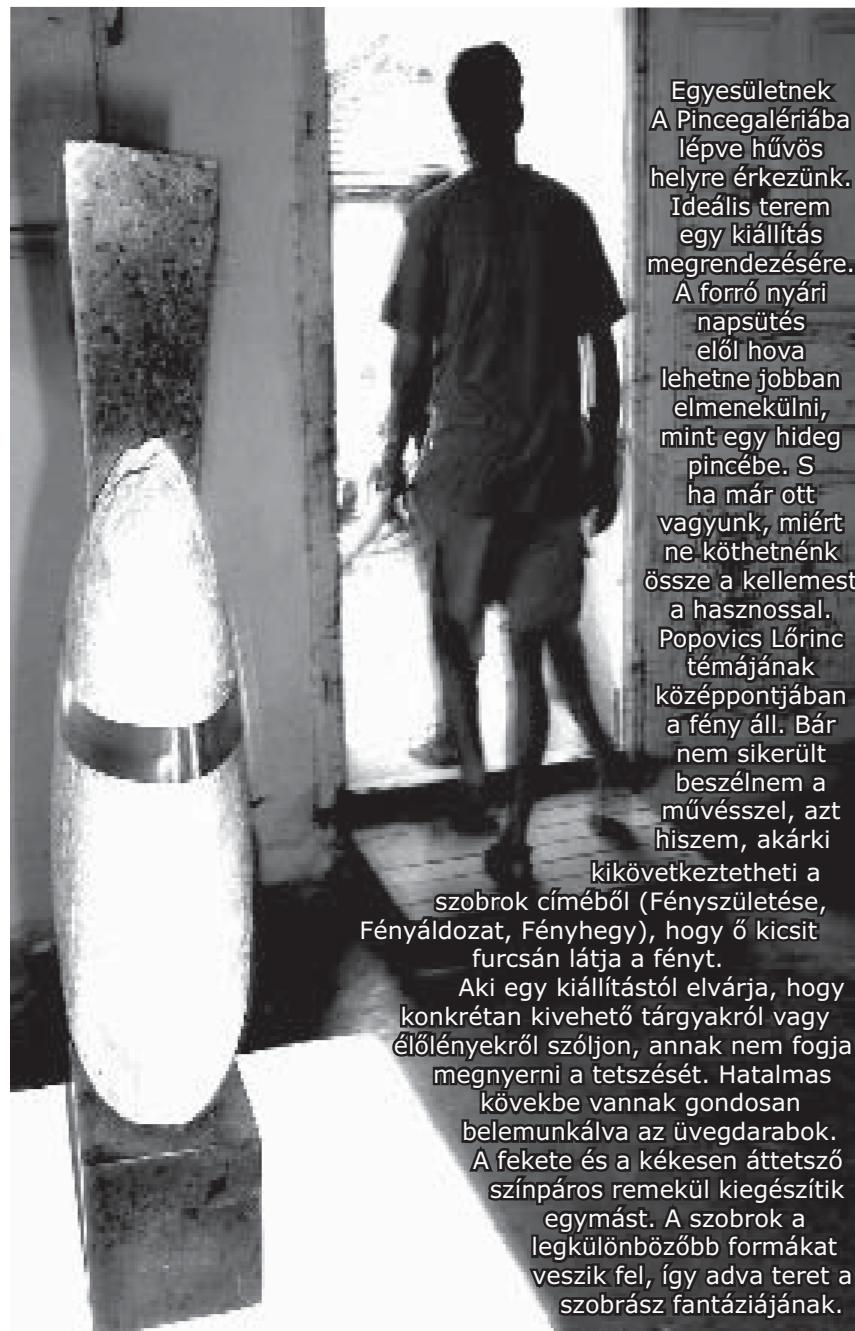
A fény születése

Kapolcson, a Pincegalériában egész hetes kiállítások voltak megtekinthetőek. A következő néhány mondatban Popovics Lőrinc kiállításáról tudhatunk meg többet.

Napjainkban igen kevesen érdeklődnek a kortárs művészetek iránt. A Művészetek Völgye többek között ezért is segíti az új alkotókat, hogy megmutathassák tudásukat a nagyközönségnek. Kapolcson egész hetes kiállításokat rendeztek, ahol festők,

szobrászok, fényképezészek mutatkozhattak be. A kis faluban rengeteg helyiség, épület adott otthont

kortárs művészeknek. Ilyen például a Falumalom Múzeum, Csipszer Kert, Pincegaléria. A legutóbb említett Pincegalériában Popovics Lőrinc szobrászművész kiállítása nyitva állt egész héten az érdeklődők előtt. Popovics Lőrinc a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán végzett 1980-ban. 1990-91 között a Magyar Iparművészeti Főiskolán folytatott tanulmányokat. Jelenleg tagja a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének, a Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetségének, valamint a SZÖG-ART Művészeti

Egyesületnek A Pincegalériába lépve hűvös helyre érkezünk. Ideális terem egy kiállítás megrendezésére. A forró nyári napsütés elől hova lehetne jobban elmenekülni, mint egy hideg pincébe. S ha már ott vagyunk, miért ne köthetnénk össze a kellemest a haszonnal. Popovics Lőrinc témájának középpontjában a fény áll. Bár nem sikerült beszélnem a művésszel, azt hiszem, akárki

kikövetkeztetheti a szobrok címéből (Fényszületése, Fényáldozat, Fényhegy), hogy ő kicsit furcsán látja a fényt.

Aki egy kiállítástól elvárja, hogy konkrétan kivehető tárgyakról vagy élőlényekről szóljon, annak nem fogja megnyerni a tetszését. Hatalmas kövekbe vannak gondosan belemunkálva az üvegdarabok. A fekete és a kékesen áttetsző színpáros remekül kiegészítik egymást. A szobrok a legkülönbözőbb formákat veszik fel, így adva teret a szobrász fantáziájának.

A Broadway csillagai

Tony Lakatos, László Attila, Oláh Kálmán, Lattmann Béla, Egri János, Lakatos Pecek Géza. Nevük egyenlő a magyar dzsesszel. Mindegyikük kiemelkedően tehetséges. Most mutatták be a Völgy közönségének legújabb közös lemezüket: az *On the Broadway*.

A Kapolcsi Matáv Jazz színpadon minden este igazán színvonalas műsorokat láthattunk. Hazánk legkiemelkedőbb zenészei léptek színpadra. Alapvetően egy kifogásom merült fel a dologgal kapcsolatban, amely nem tartozik közvetlenül a műsorhoz. Amikor odaértem a helyszínre, elkérték a kártyámat. Én természetesen be is mutattam. Aztán megkérdeztem, hogy milyen műsor megy éppen most. Mindezt azért tettem, hogy tájékozódja, nem késik-e a program, vagy nincs-e bármilyen más változás a műsorban. A válasz az volt, hogy nem tudom. Szerintem ez semmiképpen sem helyénvaló válasz. Minden Völgymunkás a rendezőket képviseli, és hiába hívnak ide olyan nagy neveket, mint akiket a cikk elején felsoroltam, az emberben akaratlanul is összekapcsolódik minden ott történt dolog. Legalább annyit kellene ilyenkor tenni, hogy a megfelelő helyre vagy személyhez irányítanak.

Visszatérve a koncerthez, nehéz egy olyan dologról írni, ami igazán

a szem számára érzékelhető. Talán az lenne a legjobb, ha lekottáznám a koncertet, de mivel a kedves olvasó nem Mozart, ezért ezt is nehezen lehetne érteni. Talán sablonosan hangzik az, hogy ez a koncert is olyan volt, amire azt szokás mondani: kihagyhatatlan. De ez nem sablon. Ez az igazság. A dzsessz szerelmeseinek nem szabad elmulasztani ilyen alkalmakat.

Mindehhez hozzá kell tenni, hogy – így a Völgy talán idei utolsó igazi, „teljes” éjszakáján – elmondhatjuk: _mindenhol színvonalas zenei programok voltak. Persze akadhatott olyan, amit hozzáértők nehezen fogadnak el, de a programfüzetben kutakodva nem nagyon fordulhatott elő, hogy nem találtunk megfelelő programot magunknak.

Indiai jazz?

A Jazz színpad második szombat esti fellépője az *Eastwings* volt. Számomra egyértelmű volt, hogy az *On the Broadway* című lemezük bemutató koncertje nagyszerű lesz, de az *Eastwings* még ismeretlen volt előttem.

Az együttesben a gitáron, basszusgitáron, cimbalmón és zongorán kívül még a tabla hangját is hallhattuk *Shankar Lal* játékában. A zenék hangzása így kissé az indiai zenét idézte. A zenéjük furcsasága abban rejlett, hogy rádöbbenhettünk, ez az úgynevezett dzsessz zene mennyire sokszínű lehet. Míg *Tony Lakatos*ék a klasszikusnak mondott dzsesszt játszották háromnegyed órában, addig itt ez a számunkra már egzotikusnak hangszerezésű muzsika szólalt meg. Valóban érdekes volt, bár – személyes véleményem –, hogy én maradnék az eredeti dzsessznél.

Azonban a dolog így még nem teljes. Szeretném hozzátenni, ilyen

módon élvezhetővé válhat a tabla, mely *Szalay Péter* szóló fellépése alkalmával nem fogott meg. Talán a monotonosága miatt.

De gondként megemlíthetném, hogy talán itt nem volt elég műértő a közönség. És valamiért erre itt szükség lett volna. Nem voltak túl sokan akkor még a helyszínen, de ez nem is egy rock koncert volt, ami inkább kíván tömeget. A gond inkább az, hogy a közeli sörátor, ahol ehetünk, ihatunk kedvünkre, egy kicsit átjáróház szerűvé tette a helyet. De a színpad előtt azért összegyűltek azok, akik nem a kolbászért és a sörért, hanem a műsor okán keresték fel a helyszínt.

A Jazz színpad műsorát már sok jelzővel illettem, de amit nem szeretnék kifelejteni, az a „rövid” szó lenne. Mire az ember nyitna egy kicsit és befogadná a zenét már nincs mit fogadni, mert a zene elhallgatott.

Koncertszervező KFT

Öcsre mentem, mert egy jó latin esten szerettem volna részt venni, az Elsa Valle & Rumba Caliente koncertjén, illetve utána a Sambaafriqua Club zenéjére szórakoztam volna. De egyszer csak az történt, hogy a Barlangkutató Múzeumból áthelyezték a Super 8-as napot a Községi Ház udvarára, így a koncertek éjfél körül kezdődtek volna a Kőfejtőben.

Még semmit sem tudtam akkor, mikor megérkeztem Öcsre. Azt hittem, jól fogom magam érezni, és a hideg ellenére forró latin hangulatban lesz részem. Hát erőset tévedtem. De kezdjük az elejéről.

A programfüzet szerint este nyolctól Super 8-as nap a Barlangkutató Múzeumban, fél tíztől a Községi Ház udvarán Elsa Valle & Rumba Caliente, majd Sambaafriqua Club tizenegyedtől ugyanott. Közben kilenctől a Kőfejtőben KFT-koncert, belépő plusz ötszáz forintért. Engem a latin zenekarok érdekelték, ezért el is mentem a Faluházhoz a pontos időben. Nem sokkal azután bemondták a színpadon a mikrofonba, hogy ami a Barlangkutatóban lett volna nyolctól, az itt lesz a Faluháznál, mert ott valami miatt nem tudták megtartani, és ami itt lett volna, azt a programot áthelyezték a Kőfejtőbe, ahol viszont már elkezdődött a KFT, így meg kellett volna várni a végét.

Sebaj, irány a KőFejtő, legfeljebb bemegyek a KFT-re is, legalább addig melegszenek egy kicsit, eszem valamit, vagy megpróbálok feltöltődni. Ott azonban megint akadályba ütköztem. Mégpedig az az ötszáz forint volt az akadály. A Völgyhíradó stábjának is kötelező lett volna ugyanis befizetni. Na azt már nem! Elküldenek egy jó helyről a falu végébe, ahová nem is szeretnék elmenni, de legalább tisztességesen szeretnék tudósítani, és nem engednek?! De hát én csak a munkámat végezném! Én ezért vagyok itt, nem szórakozni jöttem, de ha megpróbálnék dolgozni, akkor sem tudnék.

Végül is kiharcoltam, hogy bejuthassak, de a latin koncertektől már elment a kedvem a sok kaland után. A KFT együttes zenéjét nem szeretem, de a koncerten kiszolgálták a közönséget, akik tomboltak a dalokra, egy emberként táncoltak és énekelték a dalszövegeket.

Nem maradtam a végéig, csak egy fél óráig, mert fáztam, és nem azt kaptam, amit vártam.

Bánki Péter

ÁLLATI JÁTÉKOK

A gyerekek nagy része szereti az állatokat. Amit pedig a kisgyerekek szeret, azt el is szokta játszani. Erre volt ma lehetősége mindenkinek a taliándörögdi Zöld Udvarban.

Amikor Illésné Vince Éva, a program szervezője elkezdte berendezni a terepet, még alig néhány kisgyerek lézengett a környéken. Amikor azonban elkezdődött a játék, hirtelen gyülekezni kezdtek, rövidesen tíznél is több gyerek nevetett a földre leterített pokrócon. Először mindenki bemutatkozott, majd választott magának egy állatot, aminek megpróbálta utánozni a hangját,

majd egymásnak feleltek a különböző „állatok”. Mielőtt még megunhatták volna, máris új játékba foghattak. Egy hungarocell lapra leraktak néhány plüssállatkát, majd egy őrzőt állítottak mellé, aki hátat fordított a többieknek, de bármikor megfordulhatott. És ha megfordult, akkor a többieknek, akik feléje tartottak, hogy megszerezzék az állatkákat, meg kellett merevedniük. Ha valaki meg-

mozdult, amíg az őrző felénézett, az kiesett. Eleinte sokan elvesztették a har-

Itt sem várták meg, amíg megunták a játékot, ehelyett belekezdtek egy másikba. Leültek körben és a lóversenyre képzeltek magukat. Vágattak a lóval, legalábbis a hangját utánozták

hangok helyett „placcs-placcsra” váltottak. Ugrani is lehetett, ilyenkor tényleg felugrott mindenki. Eleinte Vince Éva, azaz Éva néni mondta a helyszíneket, de utána már a kicsik is megpróbálkoztak a lovaglással. Az egészet végig önfeledt nevetés kísérte. Nem volt semmi baj, és mindenki remekül szórakozott.

cot, de aztán egyre ügyesebbek lettek és már bátran támadták az egyre nehezebb helyzetben levő őrt. Végül egyre többen szereztek maguknak állatkát. Egy gyerek csak egy állatot szerezhett magának, hogy a többieknek is legyen sikerélménye.

és ütögették a térdüket. Ha a vizesárokba értek, akkor az addigi „klapp-klapp”

A csodakút, avagy az élet vize

Nem érzed jól magad? Szeretnél egy kicsit feldobódní? Vagy netán betegeskedsz, és minden vágyad, hogy meggyógyulj?

Akkor te is kelj útra, láss világot, találd meg a csodakutat, melynek vize nemcsak feltámasztja a

színház maga egy emberből állt, aki többféle szerepet játszott el. A kellék egy papírból és fából fabrikált kis kút volt, ami a történet

holtakat, de jókedvre derít, sőt visszaadja a világtalan látását is. De ezt csak az láthatja, aki tiszta és igaz.

Ezzel kapcsolatban tekinthettük meg a Gabalyda Bábszínház előadását. A

középpontjában állt. Egy fiatal legénynek (mint általában a mesék mindegyikében) kellett szerencsét próbálnia. A feladata az volt, hogy a haldokló királynak elhozzon egy korty csodavizet, amitől újra egészséges lesz. A zsványokkal, köztük a madárijesztővel kellett vívnia óriási harcokat, hogy

egy gyerekműsor nem erről szól!

Az érdeklődőbb gyerekek mind közelebb álltak a csodálatos kúthoz, a mögöttük lévőek így kevésbé láttak, ezért a gyerekeikért mindent megtevő szülők brutálisan karon rángatva a szerencsétlen kis mit sem sejtőket, kegyetlenül vonszolták őket odébb. Na jó, nem teljesen ilyen formában.

De valljuk be, egy ilyen színházat leginkább azért találtak ki, hogy beleéljük magunkat, mi is részesei legyünk. A komédiás is sokszor bevonta őket a játékba.

küldetését teljesítse. Ebben a bölcs Káposztafej segített neki. A történet végén megkapta az uralkodó fele királyságát és a leánya kezét.

A mese arra tanította a kisebbeket, hogy legyenek mindig tisztaszívűek, segítsenek a bajbajutottakon. Azon nagyon meglepődtem, mikor az előadóművész az Európai Uniót is szóba hozta valamilyen poén formájában.

Nem tudom, mások hogy gondolják, de én azt hiszem, még nem kellene a fiatalokat a politikába belekeverni. Hisz még nem is nagyon értik, és

Magyar Pszicho

Bácskai Juli-módra

Mézeskalács Housikó, avagy a Jancsi és Juliska a bevásárlóközpontban pszichopata... akarom mondani, pszichológus szemmel. Kálloy Molnár Péter és Láng Annamária tolmácsolásában. És hogy mi is az a Pszicho színház? Hát nem tudjátok?

Nem csodálom. Ilyen műfaj szerintem csak kis hazánkban létezik, néha egy-egy darab formájában, ami természetesen Bácskai Juli pszichológus és író agyából pattan ki. Bár nem tudom, mennyiben hívhatunk valakit pszichológusnak, ha úgy emlegeti a pszichoterápiát, mint „olyan dolog, amikor emberek beszélgetnek és meggyógyulnak”... Nem tudom. Ehhez azért nem értek, de ez a meghatározás számomra ellenszenves, akárcsak az előadónő – sajnos. Pedig egész jó volt az előadás.

Tényleg, az ötlet maga nem rossz. Sőt jó. Jancsi és Juliska alakja, akik szegény családból származnak, nincs pénzük, és csak irigykedve figyelik osztálytársaikat, akiknek természetesen futja mobilra, játékkeremre, bigmekre és persze az élet fő központjára,

a PLAZÁ-ra. Igen. Ez a mennyország, és mint később kiderül, a pokol is. Jancsi ide viszi el tízéves húgát a szülinapján, és mindjárt meg is környékezi őket a Plaza Gonosz szelleme.

A színészi alakítás nagyon jó. Bár azért Kálloytól kicsit többet vártam. Jancsiként és menedzserként nagyon nagy volt. Családapaként megbukott nálam a mai napon. Bár az is igaz, hogy azt csak a darab elején játszotta és biztos még nem rázódott bele eléggé, bár nem tudom, ez mentség-e. Láng Annamáriára csak jót tudok mondani, tegnap a Krétakör előadásán már megmutatta magát színésznőként és zseniális volt. A mai napon szerintem kihozott mindent a figurákból, ami lehetséges volt improvizációval. Utoljára Bácskai Julit hagytam, aki a darabban a szülők gyermekeinek pszichológusát játssza, és tanácsot ad a szülőknek a gyermekeik nevelésével kapcsolatban. A darab jó volt, az üzenet helyén volt, minden ott volt, de valahogy nem szeretném, ha ő lenne az orvosom.

A manipulációk akusztikája

Sok érdekesség található a Völgyben. Mindenféle előadás, zenei program, mozizási lehetőség lelhető fel a programfüzetben. Bár eddig nem sok érdekes műsort láttam, mégis előítéleteim ellenére megtekintettem A manipulációk akusztikája című előadást Kapolcson, a katolikus templomban. Aki aznap ott volt a templomban, az szerintem nem bánta meg, ugyanis sok érdekes dolgot hallhatott. A kérdés már csak az: fel tudta-e fogni a hallgatóság Pap

A Zeneakadémia professzora azért mégiscsak valaki ebben az országban. Biztosan nagyobb sztár lenne, mint Majka vagy Dopeman, de ő valószínűleg nem olyan ember, aki a lelkét is eladja az ördögnek a pénzért.

A katolikus templomban még nem láttam annyi embert nyomorogni, mint aznap, mikor A manipulációk akusztikája című előadás volt. Talán mindenki megérezte, hogy ez a műsor végre más lesz, mint a többi.

A templomok általános sajátossága, hogy minden esetben hideg van a belsejükben. Az időjárás persze megint meleg arcát öltötte fel,

így jó volt bemenekülni a jó hívős templomba. Valahogy beverekedtem magam az ajtón, de ülőhelyért már nem tudtam öltre menni. A magyarázat egyszerű: nem volt egy üres szék sem.

Némi várakozás után megérkezett Pap János, a Zeneakadémia professzora, akire nem kisebb feladat hárult, mint hogy egy csomó ember előtt kellett kifejtenie sajátos nézeteit a zene manipuláló erejéről. Alapanyagul az előadáshoz egy két éve megjelent könyv szolgált, aminek harmadik része csak ezzel a témával foglalkozik.

Pap János elmondta, hogy a média bizony rendesen tudja befolyásolni az emberek gondolkodását. A zenék, melyeket a reklámokhoz használnak, hatalmas manipuláló erővel bírnak. Ez arra sarkallja az embereket, hogy vásárolják meg terméküket. Másik befolyásoló erőként a politikát nevezte meg a professor.

Az utolsó ilyen kibeszélt hatalom az ideológia, más néven a vallás volt. Azt mondta erről Pap János, hogy a vallás is használja a manipuláció eszközeit, ha eszmerendszere összefügg a hatalommal. A manipuláció elleni védekezést pedig abban látja, ha leleplezzük azokat az erőket, melyek befolyásolnak minket.

Tehát az előadás nagyon érdekes volt, bár többen felálltak a professor beszéde közben. Pedig lehet, hogy nekik kellett volna a legjobban figyelniük, hisz csak azért mehettek ki az előadásról, mert nem értettek belőle semmit.

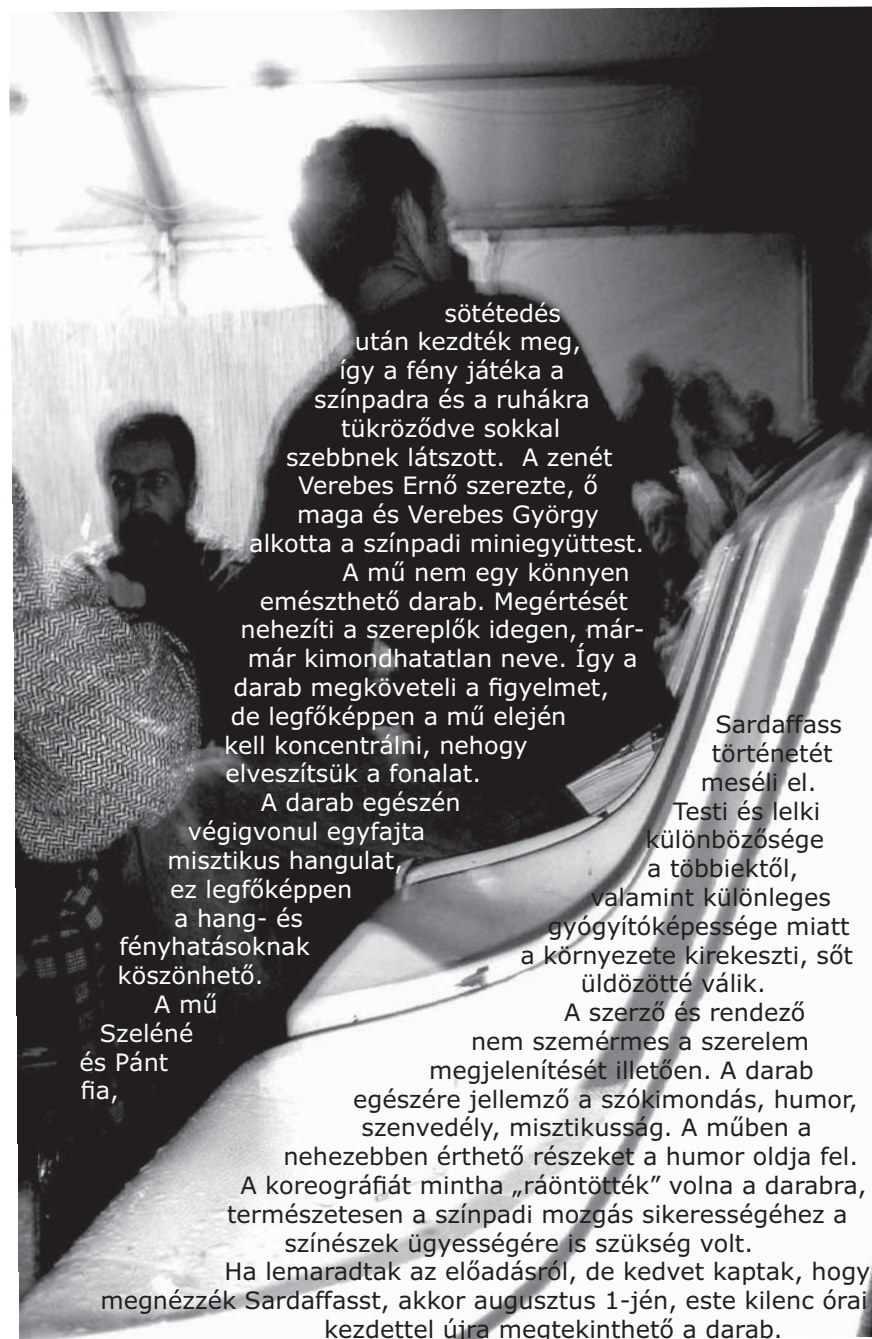
Fábián Diána

Szombat este a kapolcsi Gástya árokban az Illyés Gyula Magyar Nemzeti Színház előadását tekinthették meg a Völgyvendégek. Vidnyánszki Attila rendező, Verebes Ernő: Sardaffass, a hímbozsorkány című szerzeményét vitte színpadra.

A darabnak remek színtérként szolgált a Gástya árok. A színpadot a Völgy ölében állították fel, ami remekül dukált a sejtelmes hangulatú darabhoz. Az előadást

S
a
r
d
a
f
f
a
s
s

sötétedés után kezdték meg, így a fény játéka a színpadra és a ruhákra tükröződve sokkal szebbnek látszott. A zenét Verebes Ernő szerezte, ő maga és Verebes György alkotta a színpadi minigyűttest. A mű nem egy könnyen emészthető darab. Megértését nehezíti a szereplők idegen, már-már kimondhatatlan neve. Így a darab megköveteli a figyelmet, de legfőképpen a mű elején kell koncentrálni, nehogy elveszítsük a fonalat.

A darab egészen végigvonul egyfajta misztikus hangulat, ez legfőképpen a hang- és fényhatásoknak köszönhető.

A mű Szeléné és Pánt fia,

valamint különleges gyógyítóképesége miatt a környezete kirekeszti, sőt üldözötté válik.

A szerző és rendező nem szemérmes a szerelem megjelenítését illetően. A darab egészére jellemző a szókimondás, humor, szenvedély, misztikusság. A műben a nehezebben érthető részeket a humor oldja fel. A koreográfiát mintha „ráöntötték” volna a darabra, természetesen a színpadi mozgás sikerességéhez a színészek ügyességére is szükség volt.

Ha lemaradtak az előadásról, de kedvet kaptak, hogy megnézzék Sardaffasst, akkor augusztus 1-jén, este kilenc órai kezdettel újra megtekinthető a darab.

Sardaffass történetét meséli el.

Testi és lelki különbözősége a többiektől,

valamint különleges gyógyítóképesége miatt a környezete kirekeszti, sőt üldözötté válik.

A szerző és rendező nem szemérmes a szerelem megjelenítését illetően. A darab egészére jellemző a szókimondás, humor, szenvedély, misztikusság. A műben a nehezebben érthető részeket a humor oldja fel.

A koreográfiát mintha „ráöntötték” volna a darabra, természetesen a színpadi mozgás sikerességéhez a színészek ügyességére is szükség volt.

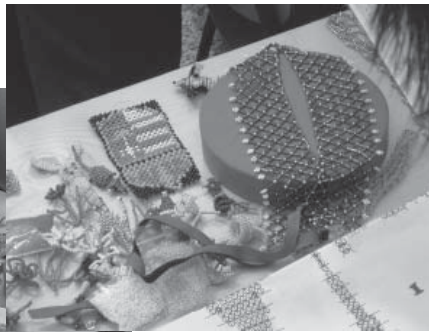
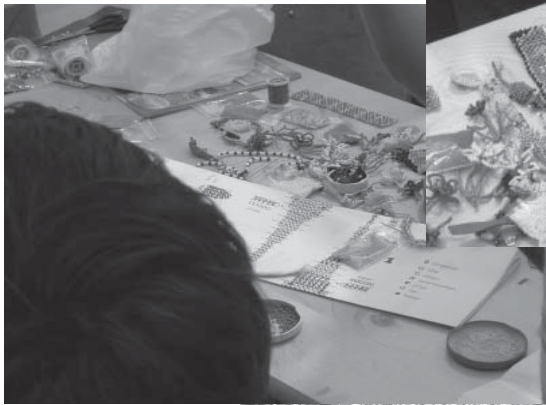
Ha lemaradtak az előadásról, de kedvet kaptak, hogy megnézzék Sardaffasst, akkor augusztus 1-jén, este kilenc órai kezdettel újra megtekinthető a darab.

Bánki Péter

GYÖNGYVIRÁG

A taliándörögdi Óvodakertben mindennap gyerekprogramokat szerveznek. Általában különböző kézműves foglalkozásokról van szó. Sok érdekes programot láttam már a helyszínen, de az egyik legismertebb és legnépszerűbb kézműves játék, a gyöngyfűzés eddig kimaradt. Eddig, ugyanis ma megrendezték, hatalmas sikerrel.

A berendezésből most sem csináltak gondot, néhány asztal, padok és egy napernyő. Ennyi. Csak a legszükségesebbek, semmi

más. Az asztalokon azonban ezerszínű gyöngyhalmasz, rengeteg damil, az asztalok körül pedig kacagó gyerekek.

Kell ennél több? No szerintem, és a rengeteg odalátogató szerint nem. „Lehet nyakláncokat, karkötőket, állatfigurákat készíteni, ki-ki türelme és ügyessége alapján magának dönti el, melyiket szeretné kipróbálni. A legnépszerűbb a nyaklánc, hiszen ez a legegyszerűbb a lehetőségek közül és

hamar készen van. Sokan vágnak bele az állatfigurákba is, de ez már sokkal több türelmet és ügyességet kíván.” – mesélte *Mészöly Ferencné*, a program rendezője.

A gyerekek nem egyedül foglalnak helyet a padokon, sokak mellett ott vannak a szülei is. „Ez nagyon jó szórakozás a felnőtteknek is, mert megnyugtató. Sokan játszanak a gyerekekkel, van, aki csak nézi őket, de van, hogy az anyuka készíti el a gyerek helyett a művet. Olyan is előfordul, hogy ezt amolyan gyermekmegőrzőként használják. Amíg a szülők elmennek egy programra, ahova nem szeretnék magukkal vinni a csemetéjüket, addig behozzák ide, itt jól elszórakozik és vigyázunk is rá. Vigyázunk, ugyanis nem egyedül vagyok, hanem a lányom segítségével dolgozom, aki szintén nagyon szeret kézműveskedni.” A gyerekek pedig meghá-

lálják a gondoskodást, ugyanis nagyon szívesen és érdeklődéssel dolgoznak. Rengeteget kérdeznek a rendezőktől, akik szívesen és készségesen válaszolnak nekik.

Persze nem mindenki a kézügyességéről híres, a kevésbé ügyeseknek szívesen segítenek, nehogy sírás legyen a vége.

Völgyfotózás

Kassay Anikó fotókat készít a völglátogatókról a kapolcsi közösségi házban. A kiállítás naponta bővül újabb és újabb remek fotókkal.

Bizonytalanul léptem be a Csipszer Kert udvarába. Tele volt eszegető-iszogató emberekkel, de fotókiállítást sehol sem láttam. Végül odamentem a büfésnéhez, és rákérdeztem a dologra. Értetlenül nézett rám, hogy mit is akarok tulajdonképpen. Végül elküldött a Fesztivál Irodába, ahol egy fehér sátrat kellett megkeresnem.

Kis idő múlva már a Közösségi Ház udvarában találtam magam. És már messziről felfedezni véltem egy fehér sátor tetejét. Arrafelé vettem az irányt. Először egy mosolygós, fiatal, szőke lányt pillantottam meg, aki egy számítógép billentyűzetén pötyögött, és közben folyamatosan magyarázott egy mellette álló hölgynek. Odacocogtam a szőke lányhoz, és a kiállításról kezdtem faggatni.

Ez a hölgy: Kassay Anikó, ő készíti a képeket az odatévedő Völglátogatókról és teszi ki különböző tablókra. A kiállítás lényege, hogy a vendégek képet készíttetnek magukról. Ez egyfajta emlék, ugyanis a fesztivál ideje alatt végig ki vannak állítva ezek a tablók. Akár fel is ismerhetjük barátainkat, ismerőseinket a kiállított fotókról. Maga a fotózás ingyenes, csak akkor kell fizetnünk, ha otthonra is szeretnénk egy-két képet. A fotókat egy stílusos zöld háttér előtt készítik, ezzel is utalva a Művészetek Zöldje programjaira.

A kiállítás ötlete Anikó édesapjának, Kassay Róbertnek a fejéből pattant ki, aki mellesleg a Művészetek Völgye Fesztivál hivatalos fotója. A kiállítás valódi támogatója azonban Pallagi Anikó. Ahhoz képest, hogy mekkora ötlet ez a kiállítás, nem tulajdonítottak neki nagy jelentőséget. Szinte elrejtve helyezkedik el a Fesztivál Iroda hátsó udvarában. Tulajdonképpen ez magyarázza, hogy miért sikerült csak nagyon kevés képet készíteni a völglátogatókról.

A metró a pajtába költözött

A Pajtamozgóban szokás szerint annyian voltak, mint a fene. Se ki se be... katasztrófális állapotok. Be kell mennem, gondoltam. Hát, hogyan írok majd így cikket!

Cikk itt van. Láthatjátok, és én pedig gazdagodtam egy élménnyel. Antal Nimród Kontroll című alkotását nem lehet másnak nevezni. Egy nagyszerű élmény, nem is csoda, hogy oly sokan voltak elájulva tőle... Most már nyugodtan mondhatom, hogy világszerte, miután sikerrel szerepelt a Cannes-i film mustrán is.

De elég legyen ennyi. Lássuk a filmet. Történetünk főhősei metró ellenőrök. Egyszerű emberek. Igaz, hogy az egyiknek (Mukinak) krónikus alvási rohamai vannak, a másodiknak pedig agresszív hajlamai, a harmadik (a Professor) pedig csak sztoikus nyugalommal szemléli a történéseket, miközben saját félelmeit próbálja elfojtani. Na és persze ott van Bulcsú a negyedik, akinek többek közt szembe kell néznie a skizofréniával... vagy nem? Nos ez a sok minden ami miatt hőseink ilyenek lettek nem más mint az állandó napi stressz okozta problémák. Megpróbálnak

ugyan kitörni innen de aztán rájönnek, hogy nem is akarnak. És akkor megkezdődnek a rejtélyes gyilkosságok...

A film maga igen érdekes hatást kelt, de a Pajtamozgóban még érdekesebbet, hisz a amint felemeljük fejünket a vászon hideg kék világáról, abban a pillanatban megpillantjuk a fák hívogató zöldjét.

Az alkotás egyébként nagyon jól keveri a műfajokat. Vígjátékkal kezdünk, aztán érintve a drámát eljutunk a majdnem pszicho thrillerig. Közben némi romantikára számíthatunk.

Ennyi. Igazából nem nagyon tudnék többet írni. A színészek Csányi Sándor, Mucsi Zoltán, Badár Sándor mind olyan alakítást nyújtottak ami felejthetetlen. Ez a film szerintem sokáig, sok generáció kedvence lesz. Mindenki megtalálja benne a neki tetsző dolgokat. Igazából nem lehet elmesélni. Ez nem egy olyan film. Ezt látni kell. Érezni.

Bakos Veronika

A hangszerek királynője

Monostorapátiba vezérelt a sors szombaton, a katolikus templomba, a Teatro di Musica Kamarazenekar koncertjére.

Már a zenészek megjelenése is elárulta a zenekar magas színvonalát. Mindenki elegánsan ki volt öltözve, kellően a darabok komolyságához. Előadták többek között W. A. Mozart Esz-dúr szimfóniáját és D-dúr fuvolaversenyét, F. Schubert B-dúr szimfóniáját.

Két éve működik a fiatal zeneakadémistákból és főiskolásokból álló zenekar. Ebben az évben nagyszerű koncertsorozatot valósítottak meg tehetséges szólístákkal. Főleg ismert, „klasszikus óriások” műveit adják elő, például Mozart, Haydn, vagy Beethoven műveit.

A karmester, Hámori Máté rövid bevezető után rögtön meg is szólaltatta a kart, ami főleg vonósokból tevődött össze, hangzása gyönyörű, tiszta, fényesen csillogó volt. A művek hangulata változó volt, hol játékos, vagy szomorú, drámai hangzású

művek csendültek fel. Engem az utóbbi rendít meg jobban, a hegedűk visító, éles hangja, vagy a nagybőgő lassú, szomorú szólama hat meg igazán.

Az előadás egyik csúcspontja akkor következett be, amikor bevonult a szólólista. Egy

elegánsan felöltözött nő tűnt fel egy még elegánsabb hangszerrel, egy fuvolával. Engem nagyon megérintett a hangzás, amit a zenekar és a fuvola nyújtott. A könnyed, lágy dallam teljesen elbódított, olyan nyira, hogy elbóbiskoltam. Félálomban hallgattam tovább a zenét, majd egyszer csak elkezdtem szédülni. Mintha egy sötét szobában ülnek, és forogna velem a világ. Süvítő hegedűszólókat hallottam, amik váltakoztak a nagybőgő mély, morgó hangjával. Mintha egy hosszú, nehéz kötelet húzott volna valaki. A hegedűk, mint a kötél súrlódása a padlóhoz, csikorogtak hangosan. Majd egyre csak nőtt, nőtt a hangerő, majd nem bírtam tovább. Felnéztem, és láttam, csak hangolnak. Nekem ez a „darab” tetszett a legjobban.

Sipos Dávid Günther

Kékfény hírek

„Jó estét kívánok, ez itt a Kékfény, a Magyar Televízió bűnügyi műsora.” Így kezdődik minden héten a jól ismert televíziós adás. Ezúttal azonban nincs hétfő, és nincs itt Jak-sity Kata, vagy Kárász Róbert sem, mégis rendőrségi magazin következik a Művészetek Völgyéből, Kapolcsról.

Ittas vezetés

A fesztivál eddigi napjai alatt négy, személygépjárművét alkoholos befolyásoltság alatt vezető személyt állítottak elő a rendőrök. Sajnos egyikükről már későn derült ki, hogy bódult állapotban van, mert Pula és Öcs között balesetet okozott, melyben három fő súlyosan megsérült. A vezető egyértelműen ittas állapota miatt tehet a szerencsétlenségről.

Lopások

Különböző falvakban, különböző technikákkal tulajdonítottak el tárgyakat tolvajok. Kapolcson igazolványok tűntek el egy vendéglátóipari egységből, míg Öcsön egy hatvanezer forint értékű kerékpárt raboltak el jogos tulajdonosától. Vigánpetenden besurranásos lopást fedeztek fel az egyik háznál, ahonnan különböző nagy értékű tárgyakat vittek el.

Autósok

Folyamatosan szedik meg a szabályokat az autóvezetők. A rendőrségtől szerzett információink szerint a legtöbb a tilosban parkoló. Mint megtudtuk, a rendezvények ideje alatt is ugyanolyan szabályok vonatkoznak az autósokra és a gyalogosokra, mint a hétköznapi életben. A völgyautókkal sem kivételeznek, hiszen, ha a többi autós látja, hogy az egyik kocsit bemegy valahova, egyből követné a többi is. Több forgalomirányító áll az utak mentén, akik az autósokat tájékoztatják a haladási irányról, valamint a forgalmirend-változásokról. A falvakban sebességkorlátozás van érvényben a sok gyalogos miatt. Az összes út mentén, a településeken kívül is, előfordulhatnak járókelők vagy stopposok, ahol fokozott figyelemmel kell vezetniük az autósoknak.

Balesetmentes közlekedést kíván a Rendőrség és a Magtárlap szerkesztősége.

Lakatos Dávid

avagy Paravarieté,
vagy élet ironikus szemmel

**Születés!
Szex! Halál!
– a sorrend is
megdöbbentő, hát
még az előadás. Függyön
fel! A Krétakör Vándorcirkusz
nézőterén síri csend.**

A színpad alig pár négyzetméter, a színészek is kevesen vannak. Egy idős hölgy vajúdik a konyhaasztalon. Szülőni készül! A gyermek megszületik! Az asztal alól előbukkanó férfi hatalmas megdöbbenést keltett a nézőközönségben. A dolgot már csak az tetőzte, hogy egy félig néger, félig fehér ember jött a világra, a maga teljes valójában. (Feltételezem, a csokikrém csodákra képes!) A fiú felnő! Kocsmatöltelék válik belőle, aki az anyjával tengeti mindennapjait. Hazaérkezik, s ételt követel. Ragaszkodó édesanyja megeteti. A gyermek nemtetszését nyilvánítva először tényérokot tördel, majd súlyosan bántalmazza anyját. A csattanó a kegyetlen kínzások után az, hogy a címszereplő közönsülésre kényszeríti tulajdon anyját. Kővé dermedt arcok! Vibráló levegő! Reszkető tekintetek!

Egy házaspár békésen vacsorázik otthonában. Kopogtatnak! Egy ügyvéd érkezik! Felvázolja a helyzetet,

olyan nagystíliúen, olyan szavakat használva, amiből a laikus ember csak minden második szót érthet. Az úgy a jogtalan lét, a bűnös világrajövetel. Ez úgy adódott, hogy megboldogult édesanyja negyvenöt évvel ezelőtt akarta elvetetni. De nem így történt. Él, de a jogszabályok értelmében jogtalanul. A gazda próbálta győzködni az ügyvéd urat, hogy ez így megy negyvenöt éve... Ekkor jött a sárba tipró válasz: „Negyvenöt éve >>a jogos tulajdonosok<< elől szívja az oxigént és szén-dioxiddal szennyezi a környezetet. Tizennyolc tonna szemetet termel évente, az állam fizeti a tb-jét, és minden alanyi jogot illetéktelenül bitorol. Az ügyvéd lyukat beszélt a hasába, majd aláírta a megsemmisítő nyilatkozatot. Az ügyész a halálba segítette, hogy a földi törvények szegetlenül, zavartalanul örök egyensúlyban maradjanak...

Papp Zsófia

Affetti Musicali

Ma ötkor a barokk zene kedvelői a taliándörögdi katolikus templomba özönlöttek, nem másra, mint az Affetti Musicali együttes koncertjére. Gyönyörű hangszeres muzsikát és egyházi kantátákat hallhattak az érzékeny fülek.

A három napja még Prágában koncertező zenekar hazatért. Ott az Armonia Celestis egyházi gyűjteményt adták elő, cseh és magyar dalokat. Mi nem ezeket a számokat hallhatuk, nekünk angol, német és olasz számokat énekeltek Isten dicsőségére.

Volt bennük minden: ének, furulya, hegedű, oboa, fuvola és gordonka is. A behangolás után elkezdődtek az áriák. A gyönyörű tenor bár szép volt, néha ez az operás hang nem illett bele a barokk zenébe. A három fúvós hangszer szólója lenyűgöző volt. Semmi kétség, teljesen beleélték magukat a zenébe, ami egyértelműen látszott a zenekar erős gesztusaiból, sűrű „rogasztásaiból”.

A mögöttem ülő közönség csak ámult és bámult, tátott szájjal néztük az egymást túlénéklő férfiak dallamát. Egyenes tartás, felhúzott szemöldök, akárcsak az Operaházban, mint megtudtam, nem véletlenül.

A '84-ben alakult csapat tagjai közül az egyik énekes a Magyar Állami Operaház tagja

és lelkes tanító egyben. Lánya a csapat egyik furulyása. Cser Tamás szintén hivatásos énekes, elsősorban oratóriumokat énekel. A csapat ennek ellenére a kezdetektől barokk zenét játszott a 17-18. századból. Ennek a kornak a magyarországi hiányosságai okozzák a hazai dalok háttérbe szorulását. A kamara-zenekarnak persze világi dalaik is vannak az egyháziakon kívül, és rengeteg énekesük van még a két-három fellépőn kívül.

Négy lemezt tudhatnak a hátuk mögött a Prágai Egyházzenei Fesztiválon kívül. Vezetőjük Malina János zenetörténész, a budapesti Magyar Haydn Társaság vezetője.

Ugyan ők nem írnak dalokat, de a kor zenéje sok díszítést megenged, és a kötetlen dallamokban kiélhetik kreativitásukat. Olyannyira, hogy készül az ötödik lemez Hasse nyomán, a csembaló és cselló előtérbe kerülésével.

Egy dolog nem tetszett: a koncert végi vastaps a templomban, ami visszafordíthatatlanul összetörte a fülemben csengő dallamokat.

Impresszum

Főszerkesztők:

Horváth Jldikó
Szabados Péter

Korrektor:

Szilvász György Péter

Vezető Tanár:

Papp László

Tördelőszerkesztő:

Raffay Réka

A cikkeket írták és szerkesztették:

Bakos Veronika

Bánki Péter

Czár Krisztián

Dezső Alexandra

Fábián Diána

Ferenczi Brigitta

Gasparovits Dóra

Jusztin Andrea

Kántor Lili

Katona Zita

Kertész Orsolya

Lakatos Dávid

Mráz Jstván

Ress Tünde

Sipos Dávid Günther

Spankó Anita

Treuer Bálint

Vargha Máté

2004

Szent László Gimnázium